

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (deseto vijeće)

7. rujna 2017.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Zaštita potrošača – Direktiva 1999/44/EZ – Prodaja robe široke potrošnje i jamstva za takvu robu – Pojam ‚ugovor o kupoprodaji‘ – Neprimjenjivost te direktive – Nenadležnost Suda”

U predmetu C-247/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Landgericht Hannover (Zemaljski sud u Hannoveru, Njemačka), odlukom od 22. travnja 2016., koju je Sud zaprimio 29. travnja 2016., u postupku

Heike Schottelius

protiv

Falka Seiferta,

SUD (deseto vijeće),

u sastavu: M. Berger (izvjestiteljica), predsjednica vijeća, A. Borg Barthet i E. Levits, suci,

nezavisni odvjetnik: H. Saugmandsgaard Øe,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

— za H. Schottelius, M. Burger, *Rechtsanwalt*,

— za F. Seiferta, M. Lorenz, *Rechtsanwalt*,

— za njemačku vladu, T. Henze, J. Möller, i M. Hellmann, u svojstvu agenata,

— za Europsku komisiju, C. Hödlmayr i D. Roussanov, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje Direktive 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu (SL 1999., L 171, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 22., str. 17. i ispravak SL 2017., L 153, str. 41.).
- 2 Zahtjev je podnesen u okviru spora između H. Schottelius i F. Seiferta, povodom troškova koje je H. Schottelius navodno imala radi otklanjanja nedostataka djela.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 Uvodne izjave 6., 7. i 10. Direktive 1999/44 glase:
 - „(6) budući da se glavne poteškoće na koje potrošači nailaze i glavni izvor sporova s trgovcima odnose na neusklađenost robe s ugovorom; budući da je zbog toga primjereno približiti nacionalna zakonodavstva koja u tom pogledu uređuju prodaju robe široke potrošnje, a da se pritom ipak ne krše odredbe i načela nacionalnog prava o ugovornoj i izvanugovornoj odgovornosti;
 - (7) budući da roba mora, prije svega, biti u skladu s ugovornim specifikacijama; budući da se načelo usklađenosti s ugovorom može smatrati zajedničkim u raznim nacionalnim pravnim tradicijama; budući da u nekim nacionalnim pravnim tradicijama nije moguće osloniti se samo na to načelo da bi se osigurala minimalna razina zaštite potrošača; budući da bi, posebno kod takvih pravnih tradicija, dodatne zakonske odredbe na nacionalnoj razini mogle biti korisne kako bi se osigurala zaštita potrošača u slučajevima kada ugovorne strane nisu dogovorile nikakve posebne ugovorne uvjete ili kada su ugovorne strane sklopile ugovorne uvjete ili sporazume kojima se izravno ili neizravno odriče od prava potrošača ili se ta prava ograničavaju i koji, u mjeri u kojoj ta prava proizlaze iz ove Direktive, nisu obvezujući za potrošača;

[...]

 - (10) budući da bi, u slučaju neusklađenosti robe s ugovorom, potrošač trebao imati pravo na besplatno dovođenje robe u stanje usklađenosti s ugovorom, birajući bilo popravak bilo zamjenu, ili, ako to izostane, na sniženje cijene ili na raskid ugovora;”
- 4 Članak 1. te direktive, naslovljen „Područje primjene i definicije”, određuje:
 - „1. Svrha je ove Direktive približavanje zakona i drugih propisa država članica o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu radi osiguranja jednoobrazne minimalne razine zaštite potrošača u kontekstu unutarnjeg tržišta.
 2. Za potrebe ove Direktive:
 - (a) *potrošač*: znači bilo koja fizička osoba koja, u ugovorima na koje se odnosi ova Direktiva, djeluje u svrhe koje nisu u vezi s njegovom trgovačkom, poslovnom ili profesionalnom djelatnošću;

[...]

 - (c) *trgovac*: znači bilo koja fizička ili pravna osoba koja, prema ugovoru, prodaje robu široke potrošnje u okviru svoje trgovačke, poslovne ili profesionalne djelatnosti;

[...]

4. Ugovori za isporuku robe široke potrošnje koja se tek treba izraditi ili proizvesti također se smatraju ugovorima o kupoprodaji za potrebe ove Direktive.”

5 Članak 2. navedene direktive, naslovljen „Usklađenost s ugovorom”, u svojim stavcima 1. i 5. određuje:

„1. Trgovac mora potrošaču isporučiti robu koja je u skladu s ugovorom o kupoprodaji.

[...]

5. Bilo kakva neusklađenost koja proizlazi iz pogrešne ugradnje robe široke potrošnje smatra se ekvivalentnom neusklađenosti robe ako je ugradnja dio ugovora o kupoprodaji, a robu je ugradio trgovac ili je ugrađena pod njegovim nadzorom. Isto se primjenjuje i u slučaju kada proizvod za koji je predviđena ugradnja od strane potrošača ugradi potrošač, a do pogrešne ugradnje dođe zbog nedostatka u uputama za ugradnju.”

6 U skladu s člankom 3. te direktive, naslovljenim „Prava potrošača”:

„1. Trgovac je odgovoran potrošaču za bilo kakvu neusklađenost koja postoji u trenutku isporuke robe.

2. U slučaju neusklađenosti, potrošač ima pravo na besplatno usklađivanje robe s ugovorom putem popravka ili zamjene, u skladu sa stavkom 3., ili na odgovarajuće sniženje cijene ili pravo na raskid ugovora u odnosu na tu robu, u skladu sa stavicima 5. i 6.

3. Potrošač od trgovca najprije može tražiti popravak robe ili zamjenu robe, u oba slučaja besplatno, osim ako je to nemoguće ili nerazmjerno.

[...]

Svaki popravak ili zamjena mora se provesti u razumnom roku i bez bilo kakvih značajnih neugodnosti za potrošača, uzimajući u obzir prirodu robe i svrhu u koju je ta roba potrošaču potrebna.

[...]

5. Potrošač može tražiti odgovarajuće sniženje cijene ili raskid ugovora:

— ako potrošač nema pravo ni na popravak ni na zamjenu,

ili

— ako trgovac nije otklonio neusklađenost u razumnom roku,

ili

— ako trgovac nije otklonio neusklađenost bez značajnih neugodnosti za potrošača.”

Njemačko pravo

7 Direktiva 1999/44 prenesena je u njemačko pravo u okviru izmjene Bürgerliches Gesetzbuch (Građanski zakonik, u daljnjem tekstu: BGB), putem Gesetza zur Modernisierung des Schuldrechts (Zakon o moderniziranju obveznog prava) od 26. studenoga 2001. (BGBl. 2001 I, str. 3138.), koji je stupio na snagu 1. siječnja 2002.

- 8 Članak 280. BGB-a, naslovljen „Naknada štete za povredu ugovorne obveze”, određuje:
- „1. Ako je dužnik povrijedio ugovornu obvezu, vjerovnik može zahtijevati popravljjanje nastale štete.
[...]
- [...]
3. Vjerovnik može zahtijevati naknadu štete umjesto izvršenja obveze samo pod dodatnim uvjetima navedenima u člancima 281., 282. ili 283.”
- 9 Članak 281. BGB-a, naslovljen „Naknada štete umjesto izvršenja obveze u slučaju neurednog izvršenja ili neizvršenja obveze”, u stavku 1. određuje:
- „Ako dužnik ne izvrši dospjelu obvezu ili je neuredno izvrši, vjerovnik može zahtijevati naknadu štete umjesto izvršenja, pod uvjetima iz članka 280. stavka 1., ako je dužniku bez uspjeha dao razuman rok za izvršenje ili otklanjanja nedostataka. [...]”
- 10 Sukladno članku 323. BGB-a, naslovljenom „Raskid ugovora zbog neurednog izvršenja ili neizvršenja obveze”:
- „1. Ako dužnik ne izvrši ili neuredno izvrši dospjelu obvezu koja proizlazi iz dvostranoobveznog ugovora, vjerovnik može raskinuti ugovor, ako je bez uspjeha dužniku dao razuman rok za izvršenje obveze ili naknadu štete.
[...]”
- 11 Članci 634., 636. i 637. BGB-a nalaze se u njegovoj knjizi 2. odjeljku 8. glavi 9. podglavi 1., naslovljenoj „Ugovor o djelu”.
- 12 Članak 634. BGB-a, naslovljen „Prava naručitelja u slučaju nedostataka”, predviđa:
- „Ako djelo ima nedostataka, naručitelj može, ako su ispunjene pretpostavke iz sljedećih odredaba i ako nije određeno ništa drugo,
[...]
2. sam ukloniti nedostatke i zahtijevati naknadu pretrpljenih troškova, sukladno članku 637.,
3. raskinuti ugovor u skladu s člancima 636., 323. i 326. stavkom 5. [...] i
4. zahtijevati naknadu štete u skladu s člancima 636., 280., 281., 283. i 311.a [...]”
- 13 Članak 637. BGB-a, naslovljen „Izvršenje od strane naručitelja”, u stavku 1. određuje:
- „1. Naručitelj može, u slučaju postojanja nedostataka, nakon proteka razumnog roka koji je odredio za njihovo otklanjanje samostalno ukloniti nedostatke i zahtijevati naknadu pretrpljenih troškova, osim ako izvođač iz opravdanih razloga ne odbije otkloniti nedostatke.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

- 14 Suprug H. Schottelius angažirao je F. Seiferta kao izvođača da obnovi bazen koji se nalazi u njihovu vrtu. Preuzimanje radova obavljeno je tijekom 2011. godine, kao i njihovo plaćanje.

- 15 Iz spisa kojim Sud raspolaze proizlazi da, s jedne strane, zemljište na kojem je izgrađen bazen pripada H. Schottelius, tako da mu je ona vlasnica, i da joj je, s druge strane, ugovorom od 3. i 4. studenoga 2011. suprug prenio prava na jamstvo koja je imao prema izvođaču. Nasuprot tomu, iz spisa ne proizlazi da je F. Seifert prvotno prodao navedeni bazen bračnom paru Schottelius.
- 16 Nakon dovršetka radova obnove bazena pojavili su se različiti nedostaci koji su mogli biti otkriveni tek prilikom korištenja tim djelom. Ti su se nedostaci osobito odnosili na sustav čišćenja i crpku. H. Schottelius i njezin suprug zahtijevali su od F. Seiferta da ih otkloni. Kako ovaj to nije učinio, H. Schottelius pokrenula je postupak osiguranja dokaza u pogledu tih nedostataka.
- 17 Prema elementima spisa kojima Sud raspolaze, u okviru tog postupka vještak je utvrdio postojanje teških nedostataka i nepoštovanje izvođača standardnih građevinskih normi. Osim toga, radove otklanjanja nedostataka djela u konačnici je obavio suprug H. Schottelius uz pomoć jednog prijatelja. Kako bi to učinio, dotični je morao nabaviti potreban materijal.
- 18 Potom je tužiteljica protiv F. Seiferta podnijela tužbu za isplatu troškova koji su se odnosili na te radove popravka.
- 19 Landgericht Hannover (Zemaljski sud u Hannoveru, Njemačka) smatra da tu tužbu u načelu ne treba usvojiti jer sve nacionalne odredbe koje bi eventualno bile primjenjive u ovom predmetu zahtijevaju da potrošač izričito utvrdi dodatni rok kako bi izvođač otklonio nedostatke djela, osim ako je utvrđivanje takvog roka suvišno, a taj se zaključak ne može izvesti iz činjenica i elemenata navedenih u okviru glavnog postupka. No, taj rok pravodobno nije utvrdila H. Schottelius, nositeljica prava na jamstvo, već jedino njezin suprug, i to putem pisma odvjetnika od 16. studenoga 2011. Osim toga, opomena tužiteljčina supruga, kao treće osobe, s obzirom na to da je svoja prava na jamstvo ustupio tužiteljici, prema njemačkom pravu nije valjana. Prema mišljenju H. Schottelius, F. Seifert u svakom je slučaju raspolagao dovoljnim rokom kako bi otklonio predmetne nedostatke.
- 20 Nasuprot tomu, prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, odbijanje tužbe koja se pred njim vodi ne bi bilo nužno ako bi – u skladu s člankom 3. stavkom 5. drugom alinejom Direktive 1999/44, osobito u vezi s njezinim uvodnim izjavama 7. i 10., a suprotno onomu što predviđa njemačko pravo – iz načela usklađenosti s ugovorom proizlazilo da potrošačevo utvrđivanje roka za uklanjanje neusklađenosti stvari ne predstavlja uvjet koji bi bio nužan da bi se moglo pozivati na sekundarna prava na jamstvo koja proizlaze iz tih nedostataka.
- 21 U tim je okolnostima Landgericht Hannover (Zemaljski sud u Hannoveru) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Može li se iz druge alineje članka 3. stavka [5.] Direktive [1999/44] izvesti načelo europskog prava zaštite potrošača temeljem kojega je kod svih pravnih poslova između potrošača i osoba koje nisu potrošači koji se odnose na robu široke potrošnje dovoljno, kako bi se ostvarila prava na sekundarno jamstvo, da osoba koja nije potrošač koja je obveznik jamstva nije u razumnom roku osigurala rješenje, a da nije potrebno izričito određivanje roka za otklanjanje nedostatka, i na temelju kojeg se također trebaju tumačiti odredbe nacionalnog prava u tom smislu, primjerice u slučaju ugovora o djelu koji se odnosi na robu široke potrošnje i ako je potrebno, restriktivno primijeniti?”

O prethodnom pitanju

- 22 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 3. stavak 5. drugu alineju Direktive 1999/44 tumačiti na način da – sukladno određenom načelu prava Unije u području zaštite potrošača – kako bi potrošač koji je s prodavateljem zaključio ugovor koji se odnosi na robu široke potrošnje

mogao ostvariti svoja sekundarna prava na jamstvo, dostaje činjenica da prodavatelj nije otklonio neusklađenost u razumnom roku a da nije potrebno da potrošač utvrdi rok za otklanjanje nedostatka stvari.

- 23 Njemačka vlada i Europska komisija uložili su prigovor nenadležnosti Suda u ovom predmetu. Prema njihovu mišljenju, Direktiva 1999/44 nije primjenjiva u glavnom postupku jer, posebno, predmetni ugovor nije „ugovor o kupoprodaji” u smislu navedene direktive, već „ugovor o djelu”. A potonja vrsta ugovora nije uređena tom direktivom.
- 24 U tom pogledu treba istaknuti da je na Sudu da ispita uvjete pod kojima je nacionalni sudac uputio pitanja kako bi provjerio postojanje vlastite nadležnosti (vidjeti u tom smislu rješenja od 3. srpnja 2014., Tudoran, C-92/14, EU:C:2014:2051, t. 35. i navedenu sudsku praksu i od 4. rujna 2014., Szabó, C-204/14, neobjavljeno, EU:C:2014:2220, t. 16.).
- 25 Iz ustaljene sudske prakse proizlazi i da je Sud u načelu nadležan samo za tumačenje odredaba prava Unije koje su stvarno primjenjive u glavnom postupku (vidjeti u tom smislu presude od 18. prosinca 1997., Annibaldi, C-309/96, EU:C:1997:631, t. 13. i od 7. srpnja 2011., Agafiței i dr., C-310/10, EU:C:2011:467, t. 28. i navedenu sudsku praksu kao i rješenje od 14. travnja 2016., Târșia, C-328/15, neobjavljeno, EU:C:2016:273, t. 19. i navedenu sudsku praksu).
- 26 U ovom predmetu valja utvrditi, kao prvo, da sud koji je uputio zahtjev pita Sud o tumačenju članka 3. stavka 5. druge alineje Direktive 1999/44. Stoga on polazi od pretpostavke prema kojoj se ta direktiva primjenjuje na situaciju kakva je ona iz glavnog postupka.
- 27 Kao drugo, iz spisa kojim Sud raspolaže, a osobito iz odluke o upućivanju zahtjeva, proizlazi da ugovor o kojem je riječ u glavnom postupku u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom predstavlja „ugovor o djelu”.
- 28 U tim okolnostima, kako bi se utvrdilo je li Sud nadležan za davanje odgovora na upućeno pitanje, valja ispitati treba li Direktivu 1999/44 tumačiti na način da se primjenjuje na ugovor o djelu kakav je onaj o kojem je riječ u glavnom postupku, koji za predmet ima obnovu bazena od strane izvođača.
- 29 U tom pogledu valja istaknuti, kao prvo, da Direktiva 1999/44 svoje područje primjene ograničava na „ugovore o kupoprodaji”, iako taj pojam ne definira.
- 30 Naime, iz članka 1. stavka 1. navedene direktive proizlazi da je njezina svrha približavanje zakona i drugih propisa država članica o određenim aspektima „prodaje” robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu. Osim toga, iz navedene direktive – a osobito iz njezina članka 1. stavka 2., kojim se definiraju, posebice, pojmovi „potrošača” i „trgovca” – proizlazi da se ona primjenjuje isključivo na prodaje zaključene između profesionalnog trgovca i kupca potrošača.
- 31 Kao drugo, valja podsjetiti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, iz zahtjeva za ujednačenu primjenu prava Unije proizlazi da, ako neka odredba tog prava ne upućuje na pravo država članica u pogledu određenog pojma, treba mu dati autonomno i ujednačeno tumačenje u cijeloj Europskoj uniji, koje treba postići vodeći računa o kontekstu odredbe i zadanom cilju predmetnog propisa (vidjeti u tom smislu presudu od 9. studenoga 2016., Wathelet, C-149/15, EU:C:2016:840, t. 28. i navedenu sudsku praksu).
- 32 Međutim, iako tekst Direktive 1999/44 ne sadržava nikakvu definiciju pojma „ugovor o kupoprodaji”, u njemu se ne upućuje ni na nacionalna prava u pogledu značenja koje treba dati tom pojmu. Iz toga, dakle, proizlazi da taj pojam u svrhu primjene navedene direktive valja smatrati autonomnim pojmom prava Unije koji se mora ujednačeno tumačiti na cijelom njezinu području (vidjeti po analogiji presudu od 18. listopada 2011., Brüstle, C-34/10, EU:C:2011:669, t. 26.).

- 33 Kako bi se, kao treće, utvrdilo može li se ugovor o djelu kao što je onaj o kojem je riječ u glavnom postupku, koji uključuje pružanje usluga, smatrati „ugovorom o kupoprodaji” u smislu navedene direktive, treba utvrditi da se potonjom izričito određuju ugovori koji uključuju pružanje usluga, a koje se može izjednačiti s kupoprodajom.
- 34 Naime, kako iz odredaba Direktive 1999/44 tako i iz njezina konteksta proizlazi da se pojam „kupoprodaja” odnosi samo na neke od ugovora koji se mogu drukčije okvalificirati prema nacionalnim pravima, kao ugovori o uslugama ili djelu.
- 35 Tako, s jedne strane, u skladu s člankom 1. stavkom 4. navedene direktive, „ugovori za isporuku robe široke potrošnje koja se tek treba izraditi ili proizvesti također se smatraju ugovorima o kupoprodaji”. Stoga ugovor koji za predmet ima kupoprodaju robe koju prodavatelj prvo treba izraditi ili proizvesti potpada pod područje primjene navedene direktive.
- 36 S druge strane, članak 2. stavak 5. Direktive 1999/44 utvrđuje da se neusklađenost koja proizlazi iz pogrešne ugradnje robe široke potrošnje smatra ekvivalentnom neusklađenosti robe ako je ugradnja dio ugovora o kupoprodaji. Na taj način usluga ugradnje robe, ako je povezana s prodajom, potpada pod područje primjene te direktive.
- 37 Iz iznesenoga proizlazi, s jedne strane, da se Direktiva 1999/44 ne primjenjuje isključivo na ugovore o kupoprodaji *stricto sensu* već i na određene kategorije ugovora koji uključuju pružanje usluga koji u skladu s primjenjivim nacionalnim pravom mogu biti kvalificirani kao ugovori o uslugama ili ugovori o djelu, odnosno na ugovore za isporuku robe široke potrošnje koja se tek treba izraditi ili proizvesti kao i na ugovore kojima se predviđa ugradnja takve robe povezana s kupoprodajom.
- 38 S druge strane, da bi se te kategorije ugovora koji uključuju pružanje usluga moglo kvalificirati „ugovorima o kupoprodaji” u smislu navedene direktive, pružanje usluga mora biti isključivo akcesorno u odnosu na kupoprodaju.
- 39 Kao četvrto, takvo tumačenje pojma „ugovor o kupoprodaji” u smislu Direktive 1999/44 potvrđuju i pripremni radovi za tu direktivu kao i Konvencija Ujedinjenih naroda o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe, potpisana u Beču 11. travnja 1980., koja je služila kao inspiracija za predmetnu direktivu.
- 40 U tom pogledu valja istaknuti da iz obrazloženja Prijedloga direktive Europskog parlamenta i Vijeća o prodaji i jamstvima robe široke potrošnje [COM(95) 520 *final*], koji je Komisija predstavila 23. kolovoza 1996. (SL 1996., C 307, str. 8.), proizlazi da „složenost i raznolikost usluga nisu prikladne za jednostavno protezanje pravila koja se primjenjuju na prodaju robe i na usluge”. Tako, zbog svojih posebnih karakteristika, usluge u načelu ne bi trebale potpadati pod područje primjene Direktive 1999/44.
- 41 Izričito izjednačavanje određenih kategorija ugovora koji uključuju kako kupoprodaju tako i pružanje usluga, kako je navedeno u točkama 35. i 36. ove presude, objašnjava se osobito voljom zakonodavca Unije, kao prvo, da se suoči s poteškoćom potrošača da razlikuje te dvije činidbe koje pruža trgovac i, kao drugo, da se osigura, u skladu s uvodnom izjavom 1. Direktive 1999/44, visoka razina zaštite potrošača.
- 42 Naime, prijedlog direktive naveden u točki 40. ove presude u tom je smislu precizirao da ugradnja robe povezana s kupoprodajom treba potpadati pod područje primjene te direktive, s obzirom, s jedne strane, na težinu razlikovanja u praksi pružanja usluga koje se sastoje u ugradnji robe od kupoprodaje robe i, s druge strane, na nužnost dosljedne zaštite potrošača.
- 43 Što se tiče izjednačavanja ugovora za isporuku robe široke potrošnje koja se tek treba izraditi ili proizvesti s ugovorima o kupoprodaji u članku 1. stavku 4. Direktive 1999/44, ono je uneseno prilikom prvog čitanja navedenog prijedloga direktive od strane Parlamenta, u skladu s člankom 3.

stavkom 1. Konvencije Ujedinjenih naroda navedene u točki 39. ove presude, kako bi se uzela u obzir osobito teškoća s kojom se susrelo prilikom kvalifikacije takvih ugovora, koji istodobno uključuju i obvezu činjenja, koja je svojstvena ugovorima o djelu i uslugama, i obvezu isporuke robe, što je karakteristika ugovora o kupoprodaji.

- 44 U ovom slučaju iz spisa kojim Sud raspoloža proizlazi da su H. Schottelius i njezin suprug od F. Seiferta, kao izvođača, zahtijevali obnovu svojeg bazena. U tu su svrhu s njim zaključili ugovor o djelu. U okviru tog ugovora izvođač im je uistinu prodao različitu robu potrebnu za obnovu bazena, kao što je, među ostalim, sustav za filtriranje opremljen crpkom. Međutim, mora se utvrditi da glavni predmet navedenog ugovora o djelu predstavlja pružanje usluge ugradnje te robe i da je njezina kupoprodaja samo akcesorna u odnosu na tu uslugu.
- 45 Usto, imajući u vidu elemente spisa kojima Sud raspoloža, taj se ugovor o djelu ne bi mogao kvalificirati ni ugovorom „za isporuku robe široke potrošnje koja se tek treba izraditi ili proizvesti” u smislu članka 1. stavka 4. Direktive 1999/44 jer robu potrebnu za obnovu bazena izvođač nije trebao ni izraditi ni proizvesti.
- 46 Imajući u vidu sve navedeno, treba zaključiti da ugovor o djelu kao što je onaj o kojem je riječ u glavnom postupku ne predstavlja „ugovor o kupoprodaji” u smislu Direktive 1999/44 te, posljedično, ne potpada pod njezino područje primjene.
- 47 Stoga, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točki 25. ove presude, Sud nije nadležan odgovoriti na prethodno pitanje koje je uputio Landgericht Hannover (Zemaljski sud u Hannoveru).

Troškovi

- 48 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenoga, Sud (deseto vijeće) odlučuje:

Sud Europske unije nije nadležan odgovoriti na prethodno pitanje koje je uputio Landgericht Hannover (Zemaljski sud u Hannoveru, Njemačka) odlukom od 22. travnja 2016.

Potpisi